

metalurgiștilor, Yavata. Data primului spectacol în acest oraș a coincis cu publicarea comunicatului cu privire la lansarea rachei cosmice. Publicul i-a ovationat îndelung pe artiștii sovietici. Astfel, acest spectacol s-a transformat într-o caldă manifestare a prieteniei care leagă poporul japonez de poporul sovietic.

O primire tot atât de entuziastă a avut loc și în orașul Fukuoka, unde tinerii japonezi în uniformă studențească au organizat după spectacol o originală demonstrație de prietenie. Înconjurând autobuzele cu actorii sovietici, ei arătau biletele de teatru pe care scria cu litere rusești „Pace! Prietenie!”

Ziarul „Asahi” scrie în ultimele zile ale turneului: „Contribuția M.H.A.T.-ului la dezvoltarea relațiilor culturale sovieto-japoneze este de neprețuit”.

Japonezii au așteptat cu un mare interes turneul M.H.A.T.-ului. Așteptările lor n-au fost înșelate. Acest lucru îl confirmă aprecierile publicate în presă. „Mulțumesc soartei că mi-a dat posibilitatea să trăiesc atîta, încît să văd *Livada de vișini* în interpretarea artiștilor M.H.A.T.-ului” — a scris în săptămînalul Sunday Minitzi, Okamu Takasava, unul dintre cei mai bătrîni actori dramatici japonezi. Dramaturgul Tojo Yavata subliniază într-un articol că „turneul în Japonia a adus o nouă strălucire gloriei și așa imens de mare a M.H.A.T.-ului”.

În timp de mai bine de o lună, M.H.A.T.-ul a dat 35 de spectacole la Tokio, Osaka, Nagoya, Fukuoka și Yavata, la care au participat peste 60.000 de spectatori.

La recepția dată în cinstea artiștilor sovietici, Masuda, redactorul-șef al ediției sud-japoneze a ziarului „Asahi”, a spus: „Japonezii au acum o și mai mare simpatie față de poporul sovietic”.

Cînd pe aeroportul din Tokio, artiștii sovietici își luau rîmas bun de la numeroșii lor prieteni japonezi, o femeie subțirică, trecută de prima tinerețe, într-un kimono negru, a spus emoționată: „Noi înțelegem dorința voastră de a vă întoarce cît mai repede acasă, dorul de patrie care vă cheamă, dar spectacolele pe care le-ați dat au impresionat atît de puternic inimile noastre, încît nu ne putem opri lacrimile, acum, la despărțire. Veniți mai des în Japonia! Aici aveți numeroși prieteni credincioși!” Prin aceste cuvinte, cunoscuta artistă Iasuy Yvamoto a exprimat gîndurile și sentimentele a zeci de mii de japonezi, care au văzut spectacolele date de artiștii M.H.A.T.-ului, și i-au îndrăgît.

La sosirea în patrie, artiștii sovietici au împărtășit impresiile lor din acest turneu. Ei au subliniat, în special, modul prietenesc în care au fost primiți pretutindeni

în Japonia. A. Solodovnikov, directorul M.H.A.T.-ului, a spus: „Pretutindeni am fost primiți cu multă prietenie. Arta sovietică, al cărei purtător este și M.H.A.T.-ul, și-a cucerit noi și entuziaști admiratori. Nu vom uita niciodată pe prietenii noștri din Japonia”.

I. V.

CU SERGHEI MIHALKOV, DESPRE UNELE PROBLEME ALE TEATRULUI PENTRU COPII

Pe autorul dramatic Serghei Mihalkov l-am întîlnit la Teatrul Național „I. L. Caragiale”, în seara premierei piesei *Sălbaticii*. Cum era și firesc, mai cu seamă că aflasem că concepția regizorală a lui Radu Beligan diferă de cea folosită la Moscova, l-am întrebat ce impresie i-a făcut spectacolul.

„— Poate o să-ți pară curios să auzi chiar din partea autorului că s-a distrat copios, dar asta e realitatea. Ca montare, spectacolul de la București diferă într-adevăr de cel de la Moscova — dar acest lucru nu-mi displace. Dimpotrivă.

Regia lui Radu Beligan a adoptat o formă spumoasă. Ca atare, nimic în acest spectacol nu pare deplasat: nici decorurile, nici concepția rolurilor, nici jocul interpreților. Nu poți descoperi nici o urmă de banalitate, păcat în care poți cădea ușor montînd acest gen de spectacol. Dintre toate realizările actorilor, aș vrea să remarc jocul deosebit de izbucit al lui Mișu Fotino (Liubeșkin). Aceste cuvinte ale mele nu trebuie interpretate ca un reproș la adresa celorlalți actori. Dimpotrivă. Toți actorii au fost la înălțime, dovedind că formează un ansamblu omogen și, mai ales, talentat.”

Apoi, cum era și firesc, discuția a fost purtată în jurul problemelor legate de dramaturgia pentru copii, aceasta fiind o preocupare permanentă a lui Serghei Mihalkov.

„— Teatrul pentru copii — ne-a spus Serghei Vladimirovici — este un organism complex, pentru că spectatorii au un specific deosebit, care cere ca pe scenă totul să fie interesant. Nu se pune problema că, dacă spectacolul e neinteresant, copiii n-o să vină la teatru, căci școala sau părinții o să-i aducă. Dar ei nu vor privi spectacolul, nu vor fi atenți și chiar îi vor împiedica pe actori să joace. Copiii vor să vadă lucruri atractive și distractive. Din păcate, nu orice autor reușește să dea o formă interesantă ideilor bune, fo-

lositoare, educative, care trebuie să fie auzite pe scena teatrului pentru copii. Pe scena teatrului de copii — și aici am în vedere copiii de toate virstele — trebuie să se joace piese istorice și clasice, piese fantastice și comedii. Teatrul de copii din Uniunea Sovietică are un bogat repertoriu, dar acum este deosebit de necesar să prezinți tinerilor spectatori piese despre contemporaneitate. Adică, piese despre școală, despre educarea prin muncă, despre acel om care trebuie să devină pentru ei un exemplu demn de imitat, despre omul muncii, constructor al unei noi societăți.“

„— Cum vedeți rezolvată — în piesele pentru copii — problema carierii lor profesionale de miine ?“

„— Este adevărat că generații înregi de copii au năzuit spre profesiuni pe care eu le numesc „romantice“. Care din băieți nu visează să devină aviator, artist sau marinar? Nu fiecare, însă, vrea să fie un om obișnuit ca profesiune, dar neobișnuit prin acele calități morale care îl deosebesc de omul trecutului. Sarcina dramaturgilor care lucrează în acest domeniu este să creeze lucrări educative și nu moralizatoare, care să inriurească min'ea și inima copiilor. O rezolvare subtilă și cu talent a temei majore, într-o formă accesibilă copilului, care să nu-l lase indiferent — și nu discursuri „juste“, nu o morală directă, nu rețete de comportare ieșite direct din gura actorilor — iată prin ce mijloace trebuie să contribuie dramaturgii la opera de educare a omului de miine, iată cum trebuie să ajutăm partidul în munca lui de educare multilaterală a omului sovietic. Această problemă stă în centrul preocupărilor dramaturgilor sovietici pentru copii. Nu trebuie să credem că ea va fi rezolvată în stagiunea aceasta. Ea va fi actuală o perioadă mai îndelungată, pentru că nivelul copiilor, orizontul lor cresc acum mult mai repede ca în trecut. Lucru explicabil, deoarece societatea noastră cunoaște un ritm vertiginos de dezvoltare“.

„— In ce mod promovează teatrele de copii noile spectacole și cum contribuie ele la educația estetică a copiilor ?“

„— Teatrul Central de Copii organizează conferințe după fiecare premieră. Atât în teatru cât și la școli — la Moscova și în regiune. La aceste întâlniri cu spectatorii participă autorul piesei, interpretii, regizorul.

O inițiativă interesantă a avut-o Teatrul „Stanislavski“, care a deschis un studio experimental de copii. În urma unui concurs au fost selecționați aproape 30 de elevi, de la 13 la 18 ani, dintre cei pasionați de problemele teatrului. Studioul există de mai bine de un an. Regizorii

Teatrului „Stanislavski“, în timpul lor liber și în mod cu totul benevol, țin de trei ori pe săptămână lecții în fața tinerilor actori ai studioului. Aceștia studiază o serie de discipline ce stau la baza formării măiestriei actricești. Trebuie subliniat că acești tineri actori sint elevi obișnuiți, care

se ocupă de teatru în timpul lor liber. Duminicile, studioul organizează întâlniri cu oamenii de teatru și de artă, vizitări de expoziții, muzee. Există și un ziar al studioului. De asemenea, tinerii actori pregătesc fragmente de piese (eu personal am văzut un act din piesa rominească *Nota zero la purtare*) și urmează cu mult entuziasm cursurile de specialitate. Atât conducerea teatrului, cit și copiii își dau foarte bine seama că, după terminarea școlii, nu toți dintre ei vor intra la facultatea de teatru pentru a deveni actori. Totuși, trebuie să apreciem folosul pe care-l aduce acest studio pentru formarea gustului artistic al copiilor. Personal, cred că o asemenea inițiativă ar merita să fie extinsă și, preluată și de alte teatre nu numai de la noi, ci și din România, unde sint sigur că printre copii se găsesc numeroși amatori pasionați de teatru“.

„— O ultimă întrebare: care sint planurile dumneavoastră de viitor ?“

„— În primul rând, aș dori să termin piesa pe care am contractat-o cu Teatrul Mossoviet. E aproape gata, dar mai necesită o finisare. Acțiunea ei se petrece în mediul intelectual, în zilele noastre, și

ridică problema răspunderii pe care o poartă părinții pentru educația copiilor lor. Titlul ei este: *Atenție, au căzut frunzele!* Mai am și câteva proiecte cinematografice. Este vorba de o coproducție sovieto-cehă. Eu sînt unul dintre autorii scenariului: *Prieteni la mare* — așa se va numi filmul care tratează despre prietenia copiilor dintre cele două țări. Subiectul — foarte mișcător — a fost sugerat de coautorii cehi. Acțiunea se va petrece la Praga, Odesa, în Crîmeea, la tabăra de pionieri „Artek”. În afară de aceasta, am făcut un scenariu pentru Studioul Lenfilm — o comedie, în care ating unele probleme ale educației estetice și ale educației prin muncă. Curînd va apărea pe ecran un film realizat la Studioul „A. M. Gorki”, după piesa mea *Sombrero*, despre care am auzit că a fost transmisă la Radio-București.”

În încheiere, Serghei Mihalkov și-a exprimat speranța că publicul bucureștean va avea ocazia să vadă și noua lui piesă: *Monumentul* — a cărei premieră a avut loc recent la Teatrul de Satiră din Moscova.

Ira Vrabie

PIESE ROMÎNEȘTI PE SCENELE DIN R. P. CHINEZĂ

E un fapt incontestabil că dramaturgia romînească, fie ea clasică sau contemporană, este tot mai mult apreciată peste hotarele țării. Și nu numai prin reprezentațiile oferite de turneele teatrelor noastre (succesul Naționalului la Paris, Veneția, Moscova e încă proaspăt), ci și prin prezența pe scenele multor teatre din străinătate a pieselor romînești. De un binemeritat prestigiu se bucură astăzi pe diferite meridiane: *O scrisoare pierdută*, capodopera lui Ion Luca Caragiale, piesele lui Mihail Sebastian (*Ultima oră*, *S'eaua fără nume*), *Citadela sfărîmată* de Horia Lovinescu, sau *Mielul turbat* de Aurel Baranga. Enumerația nu se oprește aici. Fapt este, că în multe țări din Europa, pe scenele teatrelor din America Latină sau din Asia, numărul spectatorilor care iau contact cu dramaturgia romînească, sporește neconștient.

Două asemenea evenimente artistice au avut loc și în R. P. Chineză. Oamenii muncii din importantul centru industrial Uhan au primit cu un viu interes *O scrisoare pierdută* de I. L. Caragiale, prezentată pe scena teatrului din Uhan, iar Teatrul Dra-

matic de Artă pentru Popor din Tientsin a înscris în repertoriul său *Citadela sfărîmată* de Horia Lovinescu. Afîșul acestui teatru cuprinde următorul text: „Colectivul Teatrului Dramatic de Artă pentru Popor din orașul Tientsin prezintă remarcabila piesă romînească *Citadela sfărîmată*. Autor: Horia

↑
Scene din „Citadela sfărîmată” de Horia Lovinescu.
- Teatrul din Tientsin.
↓

